

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplašan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravišтво (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 167.

V Ljubljani, v ponedeljek 26. julija 1886.

Letnik XIV.

Tisza in Aponyi.

Najnovejše spremembe pri cesarski kraljevi vojni še sedaj ne dajo miru. Radikalci hočejo Pejačevića tako sprejeti, kakor so svoje dni Janskemu nagodili, a zmerna opozicija, kateri je vodja grof Aponyi, je že plašč zasukala, ter pravi, to je vendar jasno kot beli dan, da se zmerna opozicija ne more prepirati s c. kr. vojno, niti ne morejo kljubovati generalu Pejačeviću, ki pride na povelje Njih Veličanstva v Budapešt, da prevzame poveljništvo, kajti on ravna tukaj kakor vojak, ki je podložen svojemu kralju. Pri vsi ti zadevi vede se opozicija zmerno — njih glasilo je „Budapester Tagblatt“. Težko če ne, ima prikrit namen, Tiszi sitnosti napravljati, in ga spraviti v zagato. Izgrede zoper Janskega je osnovala Tiszova stranka v porazumljenji s Košutovci. Takrat so Tiszo potisnili v tabor Košutovcev. Sedaj se je pa opozicija zasukala in Tiszo napada, rekoč, da je on vsega kriv.

Stvar je namreč ta: Tisza je dosihmal vse veljal pri svojih rojakih, tudi Dunajska vlada se mu je umikala, a sedaj je naletel na tako zvano „vojaško stranko“, a ta se ne umakne. — Tisza se opira na vladno stranko (ogersko) na desni in skrajno stranko (Košutovce) na levi, a naletel je na vojaško stranko. Edino mogočo pot mu zastopa zmerna opozicija, ker ona ne želi nič drugega, kakor da bi Tisza odstopil. — Bržkone bode Tisza tudi sedaj našel pot, po kateri se bode izmuznil, a prepričan se je lahko, da njegovi najnevarnejši neprijatelji niso očitni nasprotniki, marveč potuhnjeni radikalci.

Radikalci podpihujejo, vlada pa gasi; to se posebno vidi pri časopisih po deželi. Vladni časopisi v Aradu in Szegedinu tolažijo in pravijo: Lojalna Ogerska ne more kritikovati v osebnih zadevah polnomoč najvišjega gospoda. Tisza baje pa zato molči, ker je že pri svojem zadnjem potovanju na Dunaj zvedel o teh premembah in se vdal gledé na to, da bi bila vsa opozicija zastonj. Tisza pride 30. t. m. v Budapešt in potem bode ministersko posvetovanje o navadnih poslovi in budgetu

za leto 1887; potem pridejo na vrsto še vprašanja zaradi pogodbe in potem gré, kakor druga leta na Dunaj in Išel, kjer se bodo vršila posvetovanja s skupnimi ministri, a letos tudi še z avstrijskimi, ker vprašanja zaradi carine do sedaj še niso rešena. Tu bode mnogo prilike za „informacijo“ o pomenu odlikovanja Janskega in vpokojenja Edelsheima, če ministerski predsednik takove sploh potrebuje. Drugo vprašanje pa je, ali bodo pristaši vladne ogerske stranke, pod pritiskom nasprotne agitacije, svoje dovolj znano mišljenje tako dolge mogli prikrivati in molčati o tem vprašanju, kolikor to zahteva počakajoče postopanje ministerskega predsednika?

Vladi prijazno časnikarstvo se do sedaj ni tako potrpežljivo kazalo, da bi se moglo ono sklepati iz tega. Tudi so nekteri neskušeni pristaši vladine stranke v presojevanji zadeve Edelsheima že predaleč zašli, kakor n. pr. danes jedini Tiszin zaupnik Julij Horvat v uvodnem članku „Pesti Hirlap“; daljni molk vlade o tem vprašanju spravi bi take vladne prijatelje v veliko zadrego. Nespretna taka taktika ni, a vprašati se mora: ko bi Tisza res odstopil, kaj pa potem? Kdo mu bode naslednik? Kdo drugi, kakor vodja zmerne opozicije, in to je Aponyi. Kakšen pa je ta? Madjar je od glave do nog. Previden je bil toliko, da se dosihmal še ni zagovoril, niti ni povedal, kako bi on naredil, ko bi bil ministerski predsednik. V znani zadevi zaradi grbov je govoril zoper Tiszo in zoper Hrvate tako, da ima tukaj še zmirom vrata odprta. — Za državno vzajemnost tostran in onstran Litave je že dostikrat govoril, pa je tudi rekel, mogoče, da bode treba tudi carino ločiti, t. j. posebno carino za vsako državno polovico osnovati. Zmerna opozicija toraj lahko nastopi pot, ki pelje do tesnejše zveze z Avstrijo in k spravi med narodi, pa se tudi lahko primeri, da postane še bolj ogerska (madjarska), kakor je Tiszova stranka.

Ako je to resnično, da Ogri želé tesnejše zveze z Avstrijo, potem bode Aponyi to izkoristil sebi v prid. (Ogri so preveč dolga naredili in ga še narejajo; ta stran Litave bi jim bila ljuba in draga, da bi jim kolikor toliko pomagala državni dolg pla-

čevati.) — Madjarsko postepanje je nemadjarskim narodom izvzemši Srbe, ki Madjarom peté ližejo, tudi oči odprlo; bržkone bi sedaj Dunajske vlade ne gledali tako pisano, kakor so jo gledali po letih od 1850 naprej. Avstrija sedaj tudi nemške politike ne povdarja tako, kakor jo je ob istem času, v kratkem rečeno: Avstrija dandanes ni več taka, kakor je bila tista leta, toraj je vendar-le mogoče, da se Madjari gledé na vse to spametovajo ter bližajo Avstriji. Neznansko velik državni dolg, kterega so naredili, zapravljen lubezen in spoštovanje pri nemadjarskih narodih, ker so jih zatirali in jih še zatirajo v stvaréh, ki so vsakemu narodu najbolj v čislju, mogoče, da bi vse to Madjarom oči odprlo. V slučaju pa, da bi Madjari prišli do tega spoznanja, je gotovo, da pride na krmilo zmerna opozicija, ter bode potem na Ogorskem boljše gospodarstvo. Aponyi namreč bi bil mož na pravem mestu; on je zelo nadarjen, pogumen in vé, kaj hoče v upravi in gospodarstvu. Iz državnih jaslí potem ne bode zibal vsak kričoč, davek se bode bolje obračal in državni dolg tudi se ne tako grozovito množil. Troje govori za Aponyi-ja: On je zvest katolik; toraj so za-nj katoličani, ker gotovo se smejo zanašati, da se bode cerkvi bolje godilo, kakor pod zagrizenim kalvincem Tiszom. Dalje je v politiki zveden, kar je do sedaj že mnogokrat pokazal in zraven poštenjak skozi in skozi; zato so tudi poštene liberalci za-nj ter bi ga, če pride na krmilo, brezdvomno podpirali. In zadnjič obeta biti tudi boljši oskrbnik v gospodarskem oziru. Zato je tudi ljudstvo za-nj, ki sedaj skupno zdihuje pod neznoznimi bremení državnimi.

Tako nekako bi se dalo sedaj politično vreme na Ogorskem prerokovati. Mar li pa bode tako? Kdo vé? Rado je s prerokovanjem politike tako, kakor s prerokovanjem vremena v aprilu. Vetrnjaški vremenoslovci gotovi in zanesljivi niso nikoli, a vendar včasih kaj vgamejo; prav tako se godí tudi časnikom. Uganejo ktero — kterikrat v politiki, a odvisna je ta od premnogih in nebrojnih primerljev.

LISTEK.

S čim se ljudje živé.

(Poslovenil iz ruskega J. Steklasa.)

I.

Neki čevljar je živel s svojo ženo in otroci pri nekem kmetu na stanu. Ni imel niti hiše, niti posestva, ampak je prehranjeval sebe in svojo rodovino edino z delom svojih rok. Kruh je bil drag, a delo se mu je slabo plačalo, tako, da je s svojo zaslužbo mogel komaj životariti. Mož in žena sta imela skup samo jeden kožuh, pa je tudi že ta bil precej slab. Konečno se je čišmarju posrečilo, da je zmogel toliko denarja, da si nakupi krzna za novi kožuh; trije rublji ¹⁾ so ležali v miznici, a pet rubljev in 20 kopejk ²⁾ so mu bili dolžni kmetje v sosedni vasi.

Nekega jutra se odpoti, da denar iztirja. Zato obleče podstavljeno haljo svoje žene, a povrh pa še svojo sukneno suknjo. V žep vtakne svoje tri rublje,

vzame palico ter odide v misli: „Za 8 rubljev bom mogel že čisto dobro krzno kupiti.“

Tako pride čevljar v vas in gré k svojim dolžnikom, ali povsod ga odpravijo s prošnjo, naj počaka, kajti kmetje niso imeli denarja. Samo od enega dobí 20 kopejk za zašite čizme in za jeden par starih čevljev, ktere je moral pa še oglaviti. Na to pomisli, da mu bode krznar dal krzno na upanje, ali le-ta pravi: „Ako imaš denarja, moreš si izbrati krzna po svoji volji, brez denarja ti ga pa ne morem dati.“

Čevljar gré potem zlovoljen v krčmo, tukaj si kupi za 20 kopejk žganja ter se odpoti brez krzna zopet domú.

Bila je huda zima; ali žganje ga je grelo. Pot peljala je čevljarja mimo male cerkvice; že od daleč je zapazil, da nekaj kraj nje leži, ali ker se je bilo že zmračilo, ni mogel spoznati, kaj je. Še le ko se je približal, zagleda človeka, ki je čisto gol v snegu ležal, pa se ni niti ganil, tako, da čevljar ni mogel razsoditi, je li siromak mrtev ali živ. Čevljar se je zaradi tega prestrašil, ker je mislil, da je tega človeka kdo oropal in ubil. Že je hotel od cerkvice oddaljiti se, da gré svojo pot dalje, ali ko se je še

enkrat tjekaj ozrl, opazi, da se človek giblje, kakor da bi se hotel ogledati. Čevljar se od straha trese in lasje se mu začno ježiti, ni vedel, mar li bi pobegnil ali se pa približal.

„Da se mu približam“, je mislil, „to je nevarno, ker bi zamogel na-me skočiti, pa me zadaviti. Ako me pa tudi ne zadavi, kaj bom z njim? Kaj začnem z nagim človekom? Saj mu vendar svojih halj ne morem dati. O, da sem že le mimo odšel!“ On podviza zdaj svoje korake in odide že mimo cerkvice; a vstavi ga njegova vest in on postoji.

„Kaj hočeš zdaj začeti?“ vpraša sam sebe. „Kaj boš dopustil, da ta človek tukaj zmrzne in umré? Je li si tako bogat, da se bojiš, da ti bode bogastvo vzelo? Tvoje ravnanje ni krščansko!“ — in on se vrne in podá do človeka.

II.

Zdaj opazi čevljar mladega, krepkega človeka, na katerem ni bilo videti niti najmanje poškodbe. Samo se mu je zdel čisto ozebel in preplašen. Ko se mu je čevljar približal, se je človek hitro ozrl, kakor da se je probudil, odprl oči in gledal čevljarja; njega je ganil ta pogled tako, da je čevlje,

¹⁾ Rubelj je 1 gld 25 kr.

²⁾ Na rubelj gré 100 kopejk.

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. julija.

Notranje dežele.

O *ministerskem shodu* v Kissingenu piše se v na pol uradnem „Pr. Abendbl.“ sledeče: Minister zunanjih zadev, grof Kalnoky, odpeljal se je z ministerijalnim tajnikom, baronom Aehrenthalom, v Kissingen na Nemško. Nekteri so bili že zopet tako prebrisani, da so že naprej vganili, kaj se bodeta kanclerja ondi pogovarjala, kakor je to v takih priložnostih pri radovednih časnikaških sploh navada. Koliko so taka vganjanja vredna, nam pač ni treba zatrjevati. Tako je eden „svetovnih“ listov prinesel te dni novico, da se bodeta Bismark in Kalnoky pred vsem pogovarjala o Berolinski pogodbi, če bi ne bilo umestno med starino vreči jo, ker je razun Avstrije in Nemčije že živ človek več ne spoštuje. Gledé takih kombinacij, pravi „P. A.“, smo pooblašteni toliko objaviti, da je Avstriji, kakor Nemčiji, pred vsem drugim na ohranjenju miru ležeče, toraj ne bo ne ta, ne ona državni pogodbe, ki so se na ohranjenje miru sklenile, zametavala in morda drugim na ljubo razveljavljala. Za to se bodeta Bismark in Kalnoky izvestno o vsem drugem poprej pogovarjala, kakor pa o tem, kako bi se Avstrija in Nemčija iz zanke Berolinske pogodbe umaknili.

Taafe se posvetuje, kakor hočejo nekteri listi vedeti, v grajščini kneza Liechtensteina; navzoč je tudi minister Dunajevski. Povod posvetovanja je baje nevtralnou radniško ministerstvo, katero imajo konservativci podpirati. Ministerstvo se ima uvrstiti z aristokracijo in konservativna mēr ima se bolje označiti. (Tako pravijo tisti, ki so pri vratih poslušali, kaj je gospoda med seboj govorila. Grof Taafe ne bo na veliki zvon obešal to, kar misli izpeljati.)

Razmere med kmeti in grajščaki v Bosni in Hercegovini se vedno ugodneje rešujejo. Začetek se je storil blizu Save, v Derventskem okraju. Pred desetimi leti ondi še ni bilo žive duše kristijanske, ktera bi bila tudi le ped zemlje v svoji lasti imela. Vse je bilo begovo. Sedaj je to drugače. Beg vidi, da ne sme nič več samovoljno ljudi — kmetov dreti, kakor je to poprej delal, ko ni imel še po novi avstrijski postavi rok zvezanih in zato je mož tudi sprevidel, da bi bilo še najbolje, če bi zemljo prodal. Sam je tako ni nikdar obdeloval, kmet se pa tudi ni posebno brigal za njo, dobro vedoč, da več ko bo pridelal, več bo moral nenasiitljivemu begu v žrelo vreči. Njemu je od vsega truda komaj toliko ostalo, da se je s svojo družino stradalje preživel od novine do novine. Če je bil pa ta ali oni kaj bolj štedljiv in si je morda z živinorejo nekaj zlatov pridobil, s kterimi si je postavil kaj boljše stanovanje, kakor navadno iz protja spleteno in s cestnim blatom ter kravjekom ometano, prišel je beg in rekel: „Gjaur, stanovanje je moje! Ti si ga postavil na mojem svetu in z denarji, ktere si si tуди na mojem svetu pridobil; vidiš, hiša je toraj na vsak način moja!“ Gledé tako bistrourne logike, pač ni čuda, če se je bosanskih kmetov neka nepopisljiva malomarnost polastila, ktera se bo pa sedaj vedno bolj umikala prirojeni slovanski pridnosti.

Ker se nabirajo prostovoljni doneski za spominek slavnega maršala Radetzky-ja, ter se tako bogato stekajo, da je že čez 73.000 glđ. nabranih, naj objavimo še *zahvalno pismo*, ki ga je avstrijska slavna vojska po dobljeni bitki pri Novari svojemu še bolj slavnemu vojskovodji Radetzky-ju poklonila. Shranjeno je bilo tisto pismo v zlati maršalski palici, ktera se je Radetzky-ju ob enem darovala v imenu cele domovine. Anarhija se je tadaj skušala ukoreniniti posebno po laških pokrajinah, kjer pa ji je ojstra Radetzky-jeva sabla korenine posekala. Do-

tično pismo, ktero so podpisali vojaki po eden iz iz vsake vrste orožja od prostaka pa do feldzeugmeistra, se glasi: „Slavni zmagovalni Feldmaršal: Ko se je družbinski red in z njim sreča narodov jela umikati in anarhiji prostor delati, ktera je drzno jela svojo glavo dvigati in v zvezi s sovražnikom stebrovje naše države pretresati, postavili ste se, Ekszellenca, zaupajoč na zvestobo vojakov, ktere ste si sami izgojili, pogubonosnemu viharju drzno po robu. Vse zapreke, kar jih sploh vojskovodja v Vašem položaji imeti zamore (ste imeli), premagali ste s čudovito svojo vstrajnostjo. Zmagoslavno povrnilo ste se s četami svojih zvestih iz boja, ki Vam bo ohranil na večne čase občudovanje potomcev, zahvalo Vašega cesarja in spoštovanje skupne avstrijske armade. Vaš vzvišeni izgled imel je čudovito moč! Cela vojska je neskončno navdušena za ohranitev države; mož za možem obstopila je prestol svojega cesarja, izdajstvo in anarhija bežala sta pred krepkostjo. Avstrijska hvaležna vojska želi vam posvetiti spominek svoje ljubezni, spoštovanja in vdanosti, prevzvišeni vojskovodja. Podpisani imajo čast, da Vam izročajo v ta spominek maršalsko palico, kot znamenje Vašega dostojanstva, s ktero ste nam kazali pot do zmage in časti. O nosite jo še dolgo na čast domovine in obrambo našega prestola in domovine na ponos in veselje cele armade, ktera ima in spoštuje v Vas najbolj časti vrednega veterana, svojega zvestega vodnika, svojega slavnega zmagovalnega maršala.“ Sledijo podpisi in za temi lastnoročne cesarjeve besede: „Tej izjavi čutil moje hrabre vojske pridruživ se z veseljem in zahvalo. — Franc Josip.“

Madjarom je v resnici vse na tem ležeče, da bi *Slovake* popolnoma zatrli. Ker je pa to zahtevanje protinaravno, se jim tudi posrečiti noče; da je to res, doživeli smo nedavno, ko se je razglasila žalostna vest, da so Madjari celo kopico slovaških dijakov iz šole zapodili. Tudi pregrešek, zarad ktere ga in kako da so jih, nam je že znan. Glavna krivda je bilo izobraževanje slovaške mladine v svojem maternem jeziku, ktere ga so se vadili v dijaških zadrugah, ker se ga v šoli ne smejo učiti. Čitali so slovaške sicer dobre knjige in to je bil — grom in strela! — že vtelesen panslavizem, ki se je moral takoj zatreti, sicer bi bil šel „madjarorszag“ na drobno! Znano je, da vrč let toliko časa vodo drži, dokler se ne razbije. Tudi madjarskega šovinizma mora biti enkrat že konec, sicer se zna kako nesreča zgoditi! Slovak trpi, dokler more, trpi pa že dandanes več, kakor kamen pod kolesom in je v resnici tudi pravi kamen v kolesnici, po katerem noč in dan drdrá voz madjarske hegenomije in nestrpljivosti. Kedar bo pa preveč, bo preveč in tedaj bi se utegnili kaj takega primeriti, kakor se je Madjarom l. 1884 v velikem šmaru na Hrvatskem zgodilo. Vsaka reč ima svoj konec!

Edelsheim-Gyulay-jeva zadeva bo imela v resnici večje politične nasledke, kakor je bilo to iz začetka misliti. Posebno madjarski listi si v tem pritkravajo v čudoviti harmoniji. „Pester Lloyd“ celó črne oblake vidi, ki nad našo državo kakor kak Dmoklejev meč visijo, če prav ob enem sam priznava, da smo tū in tam za vsak slučaj pripravljeni. Da smo pa pripravljeni, gre na hvalo mirnemu dvajsetletnemu ustavnemu življenju. Če bi bila Avstrija pred dvajsetimi leti kako tako reč doživela, kakor je bila Edelsheimova, bi bila izvestno ob vse prišla, ob posest in ob prijatelje. No, no prav tako hudo bi pa tudi ne bilo, kakor se to „Pester Lloyd“ dozdeva. Kakor ena lastavica še ne prinese spomladi, tako tudi vpočenje enega dostojanstvenika ni še nikjer države na glavo postavilo in bi jo tudi pri nas ne bilo. Če pa morda Madjari svojega boga v njem vidijo in njegovo veličanstvo žaljeno, naj si ga pa v tron postavijo, saj čas bo sedaj mož imel za to. Avstrija pa zarad enega Edelsheima ne bo nikakega prevrata delala ne znotraj in ne na zunaj. „Pester Lloyd“

tudi misli, da je šel Kalnoky prav zarad tega k Bismarku romat, da se bodeta za vsak slučaj dogovorila. Nama se pa mnogo bolj verjetno zdí, da je šel Kalnoky v Kissingen zarad nakopičevanja črnih oblakov nad Bolgarijo, iz kterih letos že zopet huda ura kaže. Ondi se Avstriji in Nemčiji potrebno zdí za vsak slučaj nekaj gotovega ukreniti, da ne bo nobena izmenadjena, če res kaj pride.

Vnanje države.

Kar je zadnjič *kralj Milan* rekel o pregledanji (reviziji) ustave, to, pravijo, da je napredna stranka zmirom zahtevala in tudi nameravala, a radikalna, državi sovražna stranka, ktera je l. 1883 zoper vlado vstala, je zmirom vedela stvar zavleči in preprečiti. Kedar bode vse potrebno pripravljeno, se ne bode vpiral niti kralj, niti napredna stranka, da se ustava v liberalnem smislu prenaredi. Predno se to zgodi je pa treba, da popusti radikalna stranka tisto načelo, ktero jo je dosihmal vodilo, da je namreč vse zanikovala; naj se raje dejansko vdeleži, da se državne razmere zboljšajo in uvrstijo.

V *Belemgradu* se je nekaj na bolje obrnilo gledé razdraženosti med opozicijo in vladno stranko. Vihar se je še največ s tem polegel, da so v posamične skupščinarske odseke po nekaj poslancev opozicije volili. V adresni odsek prišlo je 11 naprednjakov in 4 radikaleci; v postavodajalni odsek 6 vladnih, 1 radikalec, 2 liberalca; v finančni odsek; 6 vladnih in 3 radikaleci; v peticijski odsek 5 vladnih in 3 radikaleci. Poleg tega si pa vlada še neprestano prizadeva, da bi se razpor kolikor toliko poravnal, če prav vladni prijatelji trdijo, da ni res. Kar vlada od opozicije zahteva, je: prvič popolen absolutorij za poslednjo vojsko; dalje podporo sedanje vlade pri vseh njenih predlogih, kar vse gotovo le na to čika, da si vlada svoje stališče še bolj, utrdi; enako tako tudi vpeljava večje štedljivosti, da se napravi ravnotežje v budgetu; dovoljenje 14 milijonov za vojni etat; spremen politične razdelitve dežele, da ne bo nič več toliko okrožnih načelnihstev, kakor jih je sedaj. Tudi strogeje postave se bodo napravile gledé odgovornosti uradnikov. Do sedaj vlada pri tem poganjanji ni posebne sreče imela, ker opozicija posebno pri prvih dveh točkah ustrajno trdi, da ne sliši dobro. Da bi jih bolj za-se pridobil, ohljubil jim je kralj, da hoče ustavo spremeniti, ker sam sprevidi, da ni primerna državi. On jo je le sprejel, ker so mu jo tako rekoč vsilili.

Angleška kraljica je sprejela odstop Gladstonovega kabineta in je poklicala k sebi Salisburyja v Osborne. Kar se tega poslednjega tiče, govori se, da se bode Anglija bližala Nemčiji, Avstro-Ogerski in Italiji, da se ohrani „status quo“ na Balkanskem poluotoku vsled Berolinskega mira. Gladstone pa ne pojde v pokoj, marveč ostane vodja opozicije in se bode vdeleževal obravnave v zboru.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 26. julija. (Nova maša.) Gorek dan je bil zopet včerajšnji; gorko je bilo pa tudi naše srce. Praznovali smo namreč včeraj, v nedeljo in god sv. Jakopa v tukajšnji Trnovski, zunaj in znotraj lepo ozaljšani cerkvi slavnost nove maše. Daroval jo je novomašnik, č. gosp. Janez Kačar, rojen Trnovčan. Naj nekoliko povem „Slovenca“ o tej slavnosti.

Spremil je č. gospoda novomašnika z obilnim spremstvom na duhovno Golgato nove zaveze preč. gosp. kanonik Čebašek, slovesni govor pa je imel

ki jih je nosil v roki, kar vrgel, na zemljo se spustil in svoj kaftan (dolga obleka, nošnja ruskih kmetov) slek.

„Daj, obleci brž to-le! samo hitro!“ pravi nepoznanemu, pa ga prime za roke ter vzdigne. Zdaj zapazi čevljar belo, nežno in čisto telo ter ljubeznjivo lice. Hitro mu vrže kaftan čez pleča ter ga opase s pasom. Tudi svojo raztrgano kačmo mu je hotel dati na glavo, ali si pomisli: „Jaz sem plešast, a njega varujejo dolgi lasje pred zimo“, pa se zopet pokrije. „Bolje bode, da mu dam te-le čevlje.“

Tako je čevljar oblekel popolnoma golega, pa mu rekel:

„Bratec, zdaj bodeva pa brzo hodila, da se malo ogreješ, drugo bomo že videli, kako in kaj! Saj ti zamoreš hediti?“

Človek postoji in pogleda čevljarja prijazno, ali ne odgovori ničesa.

„Zakaj ne govoriš nič? Saj menda ne bodeva tukaj zimovala? Naprej, hitiva domū. Na, vzemi mojo palico, pa se podpiraj nanjo, ako si še preslab. Le naprej!“

In človek je šel lahko in korakal enako s čevljarjem. Gredoč ga vpraša čevljar:

„Od kod si ti?“

„Nisem od tukaj; tukajšnji nisem.“

„Da, to vidim, ker tukajšne poznam vse. Ali kako si prišel semkaj k tej cerkvi?“

„To ne smem povedati.“

„So ti li morda ljudje kaj storili?“

„Ne! Bog me je kaznoval!“

„No, da. Ali te vendar moram nekam vmestiti. Pa kam čem?“

„To mi je vse eno!“

Čevljar se je čudil, ker ta človek ni bil potepuhu podoben.

„Toraj dobro, pojdi z menoj, vsega se bode že za potrebo našlo.“

Tako pride čevljar s tujcem domū: „To je lepa stvar! Odšel sem bil, da kupim krzna, a sedaj pridem domū tudi še brez suknje, pa vrh tega vodim še tujca s seboj. To me bo žena gledala!“ Ta misel ga je zlovoljila. Ali ko je tujca zopet pogledal, pomisli na to, kako ga je brez pomoči zraven cerkvice našel in v srečo se razveseli, da je storil dobro delo.

III.

Njegova žena je že od ranega jutra delala; na-

sekala je drv, prinesla vode, nabranila otroke, pa konečno tudi samo nekaj založila; vrh tega je razmišljala, kedaj bi morala peči kruh, danes ali jutri. Bil je samo še hlebec pri hiši. Ona si je mislila tako-le: „Ako bo mož pri kmetih kaj jedel, bo zvečer doma malo jedel, pa bode nam potem kruha dovolj.“ Žena pobriše mizo in se vsede, da zašije staro kolšuljo. Zraven pa je mislila na svojega moža, kako bode kože in krzna nakupil. „Samo ako ga ne prevarijo, ker je preveč priprost. Osem rubljev — lep denar. Za to svoto se more že lep kožuh kupiti, pa če tudi ni zgotovljen . . . Pa kje je vendar tako dolgo, mogel bi biti že doma, odšel je že danes zgodaj!“

Oua je še v mislih, kar zaškrppljejo lesene stopnice in sliši, da nekdo dohaja. Žena ubode iglo v šivanje in stopi venkaj. Tū zapazi, da prideta dva: mož in še en kmet brez kape.

Nji zadiši precej žganje, ki ga je njen mož za okrepo popil, pa si misli: „Imela sem vendar prav, kdo vé, kod se je potepal.“ — Pa ko je opazila, da je brez kaftana, samo v njeni halji, pa da nič s seboj ne nosi, nego da samo molči, tedaj zaskipi v nji jeza: „Tako, denarje si zapil, pa še s

semeniški spiritual, vis. čast. gosp. Flis; govoril je v izvrstni in ganljivi besedi, govoril o mašništvu v katoliški cerkvi; naslikal je veličastvo in lepoto stanu, katerega si je gospod novomašnik sam izvolil prostovoljno, in je pojasnil, da je katoliški duhoven namestnik Kristusov in podoba njegove ljubezni.

Po končani slovesnosti v cerkvi, pri kateri se je lepo odlikoval mešani pevski zbor z vojaško instrumentalno godbo, ter občudovali pri lepih pesmih prekrasne glasove slavnoznanih pevcev čitalniških, čast. gospodov Medena, Stamcarja, Puciharja in Paternostra. Da smo jim bili jako hvaležni, se tako ume. Čestitamo družbi! — Pri novi maši, 8. avg., se bodo zopet, kakor sem čul iz zanesljivega vira, oglasili in razveseljevali goste s svojimi glasovi. Posebno je pa vse navzoče razveselila nenavadna novica, katero nam je v napitnici povedal monsr. kanonik Jeran, namreč, da je mnogozasluženi preč. gosp. kanonik Čebašek postal papežev kamornik. Slava!

Iz Cirknice, 22. julija.*) Danes imeli smo sedmi dan po ranjem občečislaniem in ljubljenskem gospodu dekanu Janezu Porenti. Ker je Bog hotel, da je ranjki gospod dekan svoje po letih mlado, a sicer po delih prebogato življenje sklenil v Ljubljani, in je bil zaradi tega tudi ondi pri sv. Krištofu pokopan, poskrbelo se je za to, da se je vsaj sedmina kolikor močnega slovesno obhajala v Cerknici, kjer je ranjki kot dekan in župnik pastiroval ravno štiri leta, namreč od 19. maja 1882 do 19. maja 1886.

Vdeležilo se je sedmine osem čč. gg. duhovnikov, izmed katerih naj omenim le velečast. gosp. kanonika Kluna, ki je bil najboljši prijatelj ranjkega v življenju, je tudi sedaj v Cirknico prihitel ter povikšal in opravljal žalostno slovesnost po ranjkemu prijatelju, našemu duh. vodniku.

Pri vsem duhovnem opravilu bil je navzoč tudi občinski zastop, katerega ud je ranjki dekan bil; enako tako tudi šolska mladina vsih treh ljudskih razredov s svojimi gg. učitelji in velika množica žalujočega ljudstva.

Saj si je pa ranjki gospod dekan Cirkniški zaslужil vse te dokaze hvaležnosti in spoštovanja; kajti gotovo nihče ne bode ugovarjal splošni trditvi, da ravno gorečnost za čast božjo in izveličanje njemu izročeni duši — da, če mogoče vseh ljudi, pospešila je njegovo prerano smrt.

Gotovo, le čuditi se je nad tem, kar je delal kot spovednik vkljub mnogemu poslu, kojega je imel kot dekan in zopet kot župnik ter ga vestno opravljal vkljub dolгим in marljivo izdelanim duhovitim cerkvenim govorom, v katerih je z navdušenostjo in vendar jako ljubeznjivo besedo sejal nauke večnega življenja v srca svojih vernih poslušalcev. Koliko si je prizadeval v nedeljski in dekljski šoli in koliko se trudil pri podučevanju otrok za vredni sprejem sv. zakramentov, in zraven tega s posebnim veseljem obiskoval bolnike in pripravljaj za dolgo pot v večnost vselej, kedar ga je kdo želel — to vse ima le Vsegavedni zapisano v knjigi življenja!

Skrbel je pa tudi za druge potrebe in koristne naprave. Že v farni cerkvi je mnogo prenovil; omissil več železnih, okusno izdelanih vrat v ozidji okoliceerkvenega dvora; oskrbel sv. Jerneju zvon, sv. Roku

*) Za soboto prepozno došlo. Vredn.

dva zvona, za ktera je sam prosil po hišah; napravil pri farovži prav dober vodnjak, za katerega mu bodo nasledniki izvestno jako hvaležni.

Vse to pa večidel pri slabem zdravju; kajti več kakor poldrugo leto že čutil se je bolnega; in žal! da je bilo temu tako. Sicer bi bil v svoji gorečnosti za lepoto hiše Božje gotovo oskrbel farni cerkvi še več drugih potrebnih reči, kakor n. pr. cerkvenemu slogu primeren veliki altar, novo leco na primernišem kraju, nove orglje in četrti zvon, o katerih potrebi in napravi je večkrat govoril.

A preslabo je moje pero ter prekratek tudi čas za dostojno ocenitev zasluženega delovanja ranjkega gospoda dekana; niti nimam tega namena. Le slab spominek naj postavim v „Slovenca“ njemu, ki bil je vedno vzoren duhoven, zvest državljani in pravi domoljub, ki delal je vse za vero, dom in cesarja ne le z besedo, marveč v dejanji. V njegovi smrti zgubil je še živi oče najhvaležnišega sina, prijatelji najboljšega prijatelja in ubogi zanesljivega podpornika. A kaj poredko še le njegove ovčice! Mnogo potrjenih, spokorjenih? Solze, ki so padale tu na dan njegove smrti, njegove sedmine, ki še vedno tekó ter se ne bodo še kmalo posušile? Oj, te gotovo najbolj pričajo: Ta je bil naš skrbni duhovni oče, naš dobri pastir, ki dal je svoje življenje za svoje ovčice. Te nebrojne solze so biseri, ki se bodo svetili na njegovi kroni — vekomaj.

Tudi pri nas je bil enak slučaj z ozirom na strah pred kolero, kakor ste ga imeli v Ljubljani. Umrla je včeraj 61 let stara žena za mrtvodom na možganih. Hitro raznesli so po trgu in tudi že po okolici, da je umrla za kolero. Zato je g. župan spoznal za potrebno, po postavnem potu povabiti c. kr. okrajnega zdravnika, ki je že omenjeno bolezen potrdil ter tako odstranil prazno ljudsko mnenje o kolери, ktere nas ljubi Bog obvaruj!

Iz Ljutomerskih goric, 24. julija. (Same nesreče.) V tednu pred Jakobovim je tudi pri nas nastala izvanredna vročina, ki je živini in ljudem tako neprijetna, kakor je našim vinogradom ugodna. Dolgo in pogostno deževanje v mesecu juniju je po vinogradih grozdje jako pokvarilo, a zdaj upamo, da bo sedanje vroče solnce to spet popravilo. Bog nas le varuj kakšne hude ure! Zavoljo velike vročine je nevarnost vedno velika, da ne bi z jako potrebnim dežjem prišla kakšna uima. Tako je dne 22. t. m. z naglim dežjem takoj palo tudi nekaj toče po Murškem polju, vendar brez znatne škode. Veča nesreča pri nas pa je ta, da so vsled velike vročine začele svinje bolehati in poginjati. Gospodinjam je svetovati, naj na svinje jako pazijo ter jim naj v tem času dajajo hladilne in lahke hrane, naj hleve zračijo, naj jim vode ne kratijo, in če eno svinjčje zboli, naj se takoj od drugih loči, da se večja škoda zabrani.

Tudi pri drugi živini je treba hleve marljivo snažiti in prevetrovati, sicer v neznosljivi vročini živina ne more zdrava ostati.

Tudi ljudje jako boleajo, zlasti otroci za bleki, vendar za to boleznijo navadno ne umirajo, ako se drugače ne pokvari.

Vsled velike nepazljivosti sta 21. t. m. skoraj ob istem času dva zdrava in krepka mladenčca svoje življenje zgubila, kopaje se v Ščavnici pri Ljutomeru.

„Tu je denar; ali dolžniki niso plačali nič, oni . . .“

Na to se je žena razjezila in reče: „Krzna nisi kupil! Svojo edino suknjo si dal temu le nageu, pa si ga še s seboj privlekel! Na to zgrabi papir z mize in ga zapre v miznico.

„Jaz nimam večerje! Še tega mi je treba, da vse takšne pijane berače hranim.“

„Ali molči, žena, in poslušaj poprej, kar se ti pové, potem še le govori.“

„Kaj pametnega bi mogla slišati od takošnega pijanega norca? Zapisal si mi že platno, ki mi ga je mati dala, a zdaj si bil šel, da knpiš krzna za kožuh, pa zopet vse zapil!“

Mož je hotel svoji ženi dopovedati, da je za-se potrošil samo 20 kopejk, pa jej hotel pripovedati, kako je našel tujca, ali ona mu je prestrigla vsako besedo ter mu oponašala stvari, ki so se dogodile že pred 10 leti. Ko se je nahudovala in ga napsovala, odpré vrata, da stopi venkaj ali na pragu postoji. Rada bi bila vendar zvedila, kdo je ta tujec.

(Dalje prih.)

Prvi, krojaški učenec, je kar vroč skočil pri tržkem mostu v Ščavnico, ter ni več prišel na svitlo, dokler ga ni voda mrtvega prinesla na kviško. Fant je bil silno nepreviden, da je v globino skočil ves razgret in ondi v hladni vodi ga je bržčas prijel krč, da ni mogel pomagati si in tako je moral mlad zapustiti svet. Drugi mladenec je gnal konje kopat, pa je zabredel v preveliko globočino, v kateri je on in konj, katerega je za seboj potegnil, konec vzel, drugi konj se je siloma odtrgal od tovarša ter se rešil.

In še ena nesreča se je ravno tisti dan dogodila, najbrž tudi vsled nepazljivosti. Ko so s polja snopje vozili pod streho, šlo je nekemu dekletu kolo črez roko ter jej bojda prste hudo pohabilo.

Te nesreče so svarilni vzgledi, naj bi ljudje pri svojih opravkih bolj pazili, da se nesreče obvarujejo. Marsiktera nesreča bi izostala, ko bi ljudje bolj pazljivi bili in svoja dela bolj s premislikom opravljali.

Domače novice.

Mil. knezo-škof Ljubljanski so dobili zadnje dni „Breve“ Njih Svetosti, papeža Leona XIII., s katerim so sv. oče imenovali občešpoštovanega in visokočislana prečast. kanonika stolnega kapitela Ljubljanskega, p. n. gospoda Andreja Čebaška, za svojega pravega „hišnega prelata“ (antistitem urbanum, sive domus pontificalis praesulem facimus, constituimus atque renuntiamus). Častitamo! — „Ad multos annos!“

Vest ta bo gotovo vse razveselila, kateri poznajo prečast. našega kanonika — in kdo ga ne pozná v naši škofiji? Saj je bil profesor dogmatike celih 33 let, 9 let vodja bogosl. semenišča in sedaj škofijski komisar srednjih šol in učiteljske vadnice. Deloval je na literarnem polju mnogo.

Imenujemo le: „Cerkvenega govornika“, „Zlati vek“, „Glase katoliškega družbe za Kranjsko“, „Nezmotljivost papeža“, „Pij IX. zlatomašnik“ itd. Sodeloval je tudi mnogo pri prevodu sv. pisma. Bog ga ohrani še mnogo let v čast našega stolnega kapitela in cele škofije. Toraj ponavljamo: Ad multos annos!

(Deželni predsednik g. baron Winkler) odpeljal se je v soboto zvečer na Dunaj.

(Umrl je) c. kr. vladni oficijal gospod Adolf Mallner poprej službujoč pri policijskem oddelku, v poslednjem času pa pri prezidijskem uradu c. kr. deželne vlade. Služil je 19 let in so ga povsod radi imeli.

(Da Čehov ne bode letos v Ljubljano) in na Slovensko, to je dotični odbor jednoglasno sklenil 22. t. m., in sicer najprej zato, ker se v Trstu in v okolici prikazuje kolera, ktera mnogotero bega družinsko občevanje; potem tudi, ker južna železnica vsled ministerskega ukaza ne smé napravljati zabavnih vlakov in ne podpirati takih izletov na jug, v južne kraje našega cesarstva. Oglasilo se je bilo na odborovo povabilo že prav mnogo Čehov iz Prage in iz drugih mest Češke in Moravske; torej ostane odbor v ta namen izbran in hoče pre-skrbeti vse potrebne priprave, da se odloženi izlet dostojno izvrši prihodnje leto, ako Bog dá in sreča junaška.

(Utonil je) v petek brambovec tukajšnje posadke v Ljubljani v sotočji glavne struge in cesarskega grabna. Pravijo, da ga je vrtinec pobral.

(Vročina) je silna po Ljubljani. Včeraj je nekaj kazalo na dež in je v resnici nekoliko porosil, pa vendar ne še toliko, da bi bil zemljo le količkaj ohladil. Vedno smo se hvalili s hladnim vremenom, češ, letos ne bode hude vročine. Kar smo jo do sedaj pogrešali, toliko jo je sedaj čez mero. Po stanovanjih in po družih prostorih, v ktera se solnce upira, je soparica že kar zadušljiva.

(Trgovinski promet s Srbijo.) C. kr. konzulat v Belemgradu poroča o Avstriji: Ker so naši trgovci v precej živahni trgovinski zvezi s Srbijo, zgodi se večkrat, da jim treba o kaki trgovski zadevi ali o stanju kake firme pojasniti, in da se o takih prilikah obračajo do tamošnjega konzulata za taka pojasnila. Ker pa tamošnji konzulat na podlagi lastnega znanja in vedenja natelno ne daje nikakih

seboj takega potepuha pripeljal!“ Ona stopi zdaj ž njima v sobo; tukaj opazi, da je tujec mlad in vitek človek in da na golem telesu ima samo kaftan njegovega moža. Ko je stopil v hišo, stal je mirno in nepremakljivo ter gledal v tla.

Čevljar se zdaj odkrije in vsede na klop. „No žena, boš dala nama kaj večerje?“

Žena pa je stala kraj peči ter pogledavala zdaj svojega moža, zdaj tujca in kimala z glavo. Mož opazi, da mu žena ni dobre volje, toraj prime tujca za roko in reče:

„Vsedi se bratec, pa bova kaj malega založila!“

Tujec se vsede na klop.

„No, žena, kaj nisi nič skuhala?“

Žena se na to še bolj razjezi. „Da, kuhala sem in pekla, pa ne za te. Kakor vidim, zapisal si tudi svojo pamet. Odšel si bil po krzno, pa prideš domu tudi brez kaftana, pa še vrh tega s takim človekom na strani. Ne, za take ljudi nimam nobene večerje!“

„Ne zmerjaj, žena, vprašaj rajše, kakšen li je ta človek . . .?“

„Povej ti rajši, kje ti je denar?“

Čevljar izvleče nekakšen papir iz žepa, pa ga razvije.

pojasnil, priporočali bi trgovcem, da se o takih pri-likah obračajo naravnost do Dunajsko-Belogradske bankirske firme bratje Andréevits (Brüder Andréevits, Dunaj, Tuchlauben; Beligrad, Mihajlova cesta), ker bi tem potem prej in z manjšimi stroški dobili po-jasnila. Konzulat se je pogodil s to firmo, da se jej plača pristojbina 50 kr. av. velj. (v pisemnih znamkah priložena), s katerimi je poravnana tudi poština za nazaj.

(Mednarodni promet.) Vsled mnogih pritožb o neprilicnostih pri občevarji s c. kr. konzulatskimi uradi našlo je c. k. trgovinsko ministerstvo povod, da je naslednje odredilo: Vprašanja o kreditnih razmerah firm v orijentu, Rusiji, Španiji in preko-morskih deželah naj se ne stavijo naravnost do c. k. konzulatov, marveč do pozvedovalne pisarne du-najske trgovinske zbornice (Informations-Bureau der Handels- u. Gewerbekammer in Wien), ktera v takih zadevah kot osrednji urad za avstrijske dežele po-sluje. Le izimno naj se posebno poverjene firme in družbe s takimi vprašanji obračajo naravnost do c. k. konzulatov. Vprašanja o kreditnih razmerah firm v Nemčiji, Franciji, Italiji, Veliki Britaniji in v drugih v področje pozvedovalne pisarne ne spada-jočih deželah naj se le v takih posebnih slučajih do tamošnjih c. k. konzulatskih uradov stavijo, kodar se privatni pozvedovalni viri ne morejo porabiti ali ne zadostujejo, posebno ker se v teh deželah ni treba obračati do konzulatskih uradov, kajti pozvedbe dobijo se lahko po drugem potu. V posamičnih slučajih pri direktnih vprašanjih do c. k. konzulat-skih uradov, bodi si v kreditnih razmerah posamič-nih firm, bodi si o trgovinskih zvezah, mora biti pismo ne samo popolnoma frankovano, marveč tudi popolna poština za nazaj eventualno priložena v avstrijskih poštah znamkah. Če se to ne spolni, se ne smejo obrtniki pritoževati, da ne dobijo na vprašanja nobenega odgovora.

(Kolera) oglašila se je konec minolega tedna v Riemanjih na Istrijskem med železničnimi delalci. Iz Trsta se je takoj tje kaj podala komisija; preden je taista tje kaj dospela, so štirje že umrli, trije so pa tolikanj bolni, da ni upanja, da bi se pozdravili. To pa v Istri nikakor ni prvi slučaj te grozne mo-rilke. Imajo jo tudi že po drugih krajih posebno pa ondi, kjer se železnica dela in je vsled tega po več ljudi skupaj. V Trstu v poslednjih 48 urah, pravijo da ni več ljudi pomrlo nego petero, kar pa ni prav vrjetno; na Reki so pa v poslednjih 24. urah trije zboleli dva sta pa umrla.

Razne reči.

— Risarski tečaji o počitnicah so v Gradcu od 18. julija do 29. avgusta. Pristop imajo učitelji iz Štajarskega, Kranjskega in Koroškega. Taki tečaji so tudi v Pragi, Liberci, Plznji, Bielici in na obrtni strokovni šoli v Lvovu, kamor so prišli iz Moravskega, Šlezije in Galicije. Od 1. do 31. avgusta bodo pa taki tečaji na državni obrtniški šoli v Inomostu. Da bode mogoče v prihodnjih letih tak tečaj tudi v Krakovu, so bili napoteni ravnatelj in učniki, da naj gradó v ta tečaj na državno šolo v Bielice. Pri teh tečajih bodo tudi trije ljudski in meščanski učitelji iz zahodne Galicije. Prihodnje leto bodo taki tečaji tudi na državni obrtniški šoli na Dunaji in na „česki“ obrtniški šoli v Plznji.

— V Požunu je bila 23. julija huda ne-vihta. Strela vdarila je na treh krajih, nazadnje v palačo „Karacsony“, v kateri stanuje Nj. c. visokost gosp. nadvojvoda Miroslav z družino. Vdarila je v streho, ter potem, razdelivši se, prodrla v perilnico in skoz veliko sobano, kjer je naredila dva čevlja veliko luknjo v vežo, kjer je bila ravno gospa nad-vojvodinja z otroci. Razven malega strahu, ni bilo druge nesreče. Nj. c. visokosti gospoda nadvojvode ni bilo domá, ampak na požarišči v Audorfu, kjer je bila strela zažgala skedenj in protestantsko šolo.

Telegrami.

Innsbruck, 24. julija. Deželni zbor zaklju-čil se je po dovršitvi postav o uravnavanju reke Adiče s trikratnim „živio“ na vladarja.

Niš, 26. julija. Skupščina je na predlog verifikantskega odseka zavrgla vse volitve, ktere niso bile popolnoma postavne. Le dve ste našli milost, da ji je izjavila legalnima. Na to se je zasedanje 1885 zaključilo, ob enem se je pa skupščina za leto 1886 za jutri sklicala.

Umrli so:

23. julija. Rudolf Uderman, uradnega sluge sin, 3 mes., Na Bregu št. 6, božjast. — Jera Juvan, posestnica, 72 let, sv. Petra cesta št. 51, srčna hiba.

V bolnišnici:

21. julija. Jovana Malenšek, mizarskega pomočnika hči, 8 dni, Eclampsie.

Tuji.

23. julija.

Pri **Maliču**: Salzer, c. k. uradnik, z Dunaja. — To-bias Pauer, c. k. nadporočnik, z Dunaja. — Springer, Steiner, Hertzel, Maier in Requei, trgovci, z Dunaja. — Wiljem Fleisch-ner, potovalec, iz Prage. — pl. Obereigner, gojzdar, iz Schnee-berga. — Leo Titz, c. k. nadgojzdar, iz Gorice. — Jožef Po-lacco, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Stonu**: A. vitez Warsberg, zasebnik, iz Krfa. — Schrott in Rahner, trgovci, iz Laškega. — Peter Schleimer, zasebnik, s soprogo, z Dunaja. — Ring, Gross, Pollak in Schall, potovalec, z Dunaja. — pl. Schwitz, Skaltner, Halkewich, Schwindler, c. k. nadporočniki, z Dunaja. — Leuz, Haam in Rukašina, c. k. poročniki, z Dunaja. — H. Thilipp, podzvet-nik, iz Vukovara. — Frane Reissmüller, vodja, iz Hassberga. — Dr. Karl Wallasehek, c. k. uradnik, iz Trsta. — Rihard Markgraf, c. k. poročnik, iz Trsta. — Feliks Rueland, vodja, iz Trsta. — Jul. Dancker, zasebnik, s soprogo, iz Trsta. — F. Andri, zasebnik, iz Pulja. — Angelo Čecom, zasebnica, iz Gorice.

Pri **Južnem kolodvoru**: H. Himmler, zasebnik, z Dunaja. — R. Polišček, zasebnik, iz Kranja. — Perschke in Kohnfelder, zasebnika, iz Trsta.

Pri **Bavarskem dvoru**: Velek, Wosahlo, Reiss, Zitta in Frik, c. k. nadporočniki, z Dunaja. — Muiko, Suhamel, Heffela in Schirga, c. k. poročniki, z Dunaja.

Pri **Avstrijskem caru**: Anton Kvas, z družino, iz Trsta. — Enrd. Gaspari, c. k. živinozdravnik, iz Postojne. — Frane Gerbič, profesor, iz Cirknice.

Pri **Virantu**: C. Radele, lekarnar, iz Celovea. — Hedwig Hecker, zasebnica, iz Celovea. — W. Werner, urad-nik, iz Loke. — Rosalia Lukan, iz Št. Vid. — Albina Vis-nikar, c. k. okraj. sodnika soproga, iz Ribnice. — Frane Pod-boj, posestnik, iz Ribnice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	termomera po Celziju			
24. 7. u. zjut.	731.08	+20.0	brez. v.	oblačno	1.3
2. u. pop.	730.09	+26.5	sl. szap.	oblačno	
9. u. zveč.	730.49	+22.3	sl. zap.	oblačno	
25. 7. u. zjut.	733.16	+21.1	brezvetra	oblačno	0.00
2. u. pop.	732.69	+27.8	sl. szap.	sk. obl.	
9. u. zveč.	732.65	+22.3	sl. szap.	sk. jasno	

V saboto večinom oblačno, popoldne malo dežja. Srednja temperatura 22.9° C., za 3.3° nad normalom. — V nedeljo zjutraj oblačno, dopoldne in popoldne jasno; planine so bile z meglo pokrite, zelo soparno. Srednja temperatura 23.4° C., za 3.5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

26. julija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 25 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	86 „ 10 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	120 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	873 „ — „
Kreditne akcije	280 „ 70 „
London	126 „ — „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ — „
Ces. cekini	5 „ 92 „
Nemške marke	61 „ 85 „

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo-tržnicah knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pól v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dozdaj že nenatis-nenih kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh kratkočasnic in smelnih, predno je vse nabral, jih opilil in potem primerno razvrstil za vsak stan posebe. Gotovo mu bode vsakdo hvalčen za njegovo delo, saj bode čitajoč podane smešnice prečivil marsikatero uro veselo, zginita mu bode za trenutek skrb za vsak-danji pičli kruh, razvedrilo se mu bode lice in telo njegovo pro-šinjeno bode nove moči. Kar je sol jedilom, to je humor (šala) življenju. «Humor zgubljen, življenje zgubljeno», pravi K. Bühler.

Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in potopnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

V Kočevje preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2,5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek,

sredo, petek in soboto ob 1/2,5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na 1g ob 1/2,5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Izbran obseg nekterih posebno izbornih del bogoslovne književnosti.

Bremscheid, Die sociale Bedeutung der kath. Kirche	—74
Brück, Lehrbuch der Kirchengeschichte	6.70
Brucker, Die geistlichen Exercentien des hl. Ignatius	1.35
Cerkveni govornik slovenskiga duhovstva za vse nedelje in zapovedane praznike skozi leto. I. tečaj	2.20
Chaignon-Mittler, Betrachtungen für Priester oder: „Der Priester geheiligt durch die Uebung des Gebetes“. 5 delov	1.20
Deharbe-Schneider, Examen ad usum cleri	1.24
Dubois, Der praktische Seelsorger	2.17
Einspieler, Jedro katoliškega nauka	—80
— Krščanski nauk:	
Blagoslovlja	—50
Varuj se hudega	—80
Stori dobro	1.60
Einspieler-Mraz, Šolske katekeze:	
za prvence	—40
za višji razred	1.20
Flis, Stavbinski slogi, zlasti krščanski, njih razvoj in kratka zgodovina z dodatkom o zidanjih in popravljanih cerkvah. V tekstu 145 slik in 40 tabel s 305 slikami	6.50
Knjigo imamo tudi v ličnih in solidnih vezih.	
Funk, Opera patrum apostolicorum, 2 zvezka	11.16
Gury, Compendium theologiae moralis	5.77
Jungmann, Theorie der geistlichen Beredsamkeit 2 dela	7.44
Keller, Hundert St. Antonius-Geschichten	—62
Kist, Exempelbuch für Priester u. Volk, 2 zvezka	5.20
Klofutar, Commentarius in epistolam s. apostoli Pauli ad Romanos	2.—
— Commentarius in evangelium s. Joannis	2.—
— „ „ „ s. Matthaei	2.—

Klofutar, Svete listne bukve katoliške cerkve ali razlaga in dejanska obravnava vseh listov, ki se berejo ob nedeljah in zapovedanih praz-nikih celega leta	2.—
Kosec, Krščansko katoliško naravoslovje	—80
— Spovednik in njegova služba	1.20
Melcher, Neunundneunzig Pastorationsbriefe an einen Pfarrer, 2 zvezka	3.72
Müller-Widemayr, Volks-Predigten, II. zvezek: Festtags-Predigten	2.40
Müller, Theologia Moralis, 3 zvezki	9.—
Rudiger, Geistliche Reden, I. zvezek	2.—
Scaramelli, Anleitung zur Ascese, 4 zvezki	10.54
Schäfer, Bibel und Wissenschaft	2.23
Scheeben, Herrlichkeiten der göttlichen Gnade	1.86
Schleinitzer, Muster des Predigers	5.20
Schlör, Clericus orans atque meditans, vezano	1.50
Schmitt, Erklärung des mittleren Deharbe'schen Katechismus, 3 zvezki	9.30
Schneider-Lehmkuhl, Manuale sacerdotum, Ed. X.	3.41
Schwetz, Theologia fundamentalis seu generalis. Ed. VII.	4.—
— Compendium theologiae dogmaticae, I/II. Ed. II.	6.—
Stöckl, Das Christenthum und die modernen Irr-thümer	2.79
Sveto pismo stare in nove zaveze z razlaganjem poleg nemškega, od apostolskega sedeža poter-jeniga sv. pisma, ki ga je iz Vulgate ponemöl in razložil dr. J. F. Alloli, v 6 debelih zvezkov vezanih	16.—
Tapphorn, Verwaltung des Buss-Sakramentes	2.48
Thalhofer, Erklärung der Psalmen	5.95
Toussaint, Rette deine Seele	1.86
Vering, Lehrbuch des Kirchenrechtes, 2 zvezka	8.68
Zollner, Bibliothek für Prediger, 7 zvezkov	21.08
Zupančič, Duhovno pastirstvo I/IV.	3.80

Prav tako nam je vedna skrb za točno izvrševanje naročil na knjige, ki niso tu omenjene, ktere tudi na ogled in izbero jako radi pošiljamo.

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani, stolni trg št. 6.